

kisvárdai lapok

XVIII. évfolyam 7. szám – 2016. június 25. szombat

Vajda Gyöngyvér és Bartha Boróka – A Homokszörny

„Szerethetünk-e egy embert ugyanolyan intenzitással, mint Istent? Választanunk kell-e kettejük között? Ha a szeretetünk beteggé tesz, miért fordítanak nekünk hátat a többiek? Vajon önmaguk szeretetlenségére döbbsentjük rá őket? – néhány kérdés, amellyel az előadás foglalkozik.”

Pethő Anikó és Szűcs Ervin – Hullámtörés

**Magyar
színházak
kisvárdai
fesztiválja**
XXVIII.

Tartalom

2. old.: Kritika Garaczi László–Toepler Zoltán: Brahms és a macskák – Székelyudvarhely
3. old.: Kritika Székely Csaba: A Homokszörny – Gyergyószentmiklós
4. old.: Áldozatvállalás a végsőig (nem kritika)
5. old.: Beszélgetés Gyarmati Kata dramaturggal, a Szabadkai Népszínház Magyar Társulata igazgatójával
6. old.: Czintos József – villáminterjú
6. old.: Kisvárdai színházi anekdoták VI.
7. old.: Stációk
8. old.: Fesztiválkörkép

Kísérleti adaptáció

Garaczi László–Toepler Zoltán: *Brahms és a macskák* – Székelyudvarhelyi Tomcsa Sándor Színház

Az udvarhelyi Tomcsa Sándor Színház csapatától nem idegen Garaczi László drámaírói világa, elég a *Plazma* felolvasó színházi sorozatukat említeni, amiben az író több szövegét is színre, játékba vitték. Hatházi András rendezésében a Garaczi–Toepler szerzőpáros által jegyzett *Brahms és a macskák* teljesen eltávolodik ettől a színházi vonaltól, s olyannyira erőteljesen a darab által ábrázolt-megragadott világtól is, hogy adekvátabb volna az előadás esetében inkább egyfajta kísérleti indíttatású adaptációról beszélni. Ez az adaptáció rengeteg kérdést vet fel.

A dráma története szerint a főszereplő, Zolika, aki színész, kilép egy színházi alkotófolyamatból egy kandikamerával forgatott (pénzes és a környezete számára titkos) reality-show kedvéért, amiben saját megőrülését kell eljátszania és egyben közvetítenie. Mint az dramaturgiailag sejthető, olyannyira a környeztetét, hogy egy idő után nem csak benne ragad az állapotban, de egyé is olvad vele. A valóság és fikció, emberi és állati természet közti határprobléma kedvelt témája a szerzőnek, amivel – rendre a modern nagyvárosi élet pörgésébe ágyazva a történeteket – skizoid életérzést ragad meg, a viszonyítási pont nélküli elveszettséget, örületet, identitásvesztést – minden morális felhang nélkül – amolyan kortárs civilizációs következményként mutatva.

A Hatházi András rendezte előadásból ez az ismert nagyvárosi közeg teljesen kivész – a tipikus pesti szlenggel együtt, aminek sok kifejezését részint érthető okok miatt adaptálták a helyi viszonyokra az alkotók –, ám eltűnnek így annak tipikus szereplői is, mivel a szlengnek Garaczi esetében erős közeg- és karakterteremtő szerepe van. De eltűnik a követhető történetszál, eltűn-

nek – illetve végletes-groteszk elrajzoltságukban és sokszor árnyalakként megjelenve kétdimenzióssá válnak – a (nem csak tipikus, hanem egyáltalán bármi valóságreferenciával bíró) szereplők is. Amennyiben jól olvasom az előadást, mindezek helyébe a színházi játék, a reprezentáció természetének, ábrázolat és valóság viszonyának problémája kerülne. Belépve a színházterembe egy már javában zajló próbába csöppenünk, egy elvált pár veszekedésének jelenetét látjuk sokszor ismétlődni a nézőtérrel elhangzó rendezői instrukciók mentén, mindig más színészekkel. Idővel kiválik ebből a Tóth Árpád játszott Zolika karaktere, aki színészként egyfajta központi szereplője/elszenvedő alanya lesz mindannak, ami a színpadon történik.

Hogy mi az a minden, ami a színpadon történik, beavallom, számomra követhetetlen, és így nehezen leírható: a valóság és színház határait célzó metaszínházi gondolatsorok, utalások, kérdésfelvetések folyamata ugyanis nem jelöl ki sem a történet, sem a fikciós szintek szerint viszonyítási pontot(ka)t, amikhez képest ezeket elrendezném, ezek súlyát érteni, értelmezni tudnám. Az előadást ugyan végigkíséri a deklarált próbahelyzet, feljön

ránk néha a nézőtéri fény, a Tóth Árpád játszott színész megszólít minket, a Barabás Árpád által játszott rendező olykor kétségbeesik és dühöng, de ennek a keretnek az első perctől fogva biztonságos mintha-jellege és ennél fogva klasszikus konvenciója tökéletes zártságban tartja azt, hogy színházi helyzetként – nem elmondott gondolatként – mi a tétje a színházalkotói szerepből való kilépéseknek, a groteszk szerepekbe való belépéseknek, és egyáltalán: miről szól a Tóth által végigvitt történet/iv, ami egy színész becsavarodásának folyamatát tűnik követni, egészen az öngyilkosságig. Ehhez kapcsolódik, hogy nézőként ez az előadás rólunk sem gondolt sokat, pontosabban nem ad valódi teret, helyzetet, interakció-lehetőséget, hiába kérdeznek bennünket (a válaszunk nem változtat semmin): a , az előadás reflexiója ránk, többi önreflexív gesztusához és megnyilvánulásához hasonlóan a végtelenségig burjánzóan, gördíthető mintha-reflexió. A színészek az előadás kínálta lehetőségnek és játékmódnak megfelelően becsülettel végigcsinálják az egészet, aminek rendezői alapvetései viszont erősen megkérdőjelezhetőek.

Füstbe ment szerelemek

Székely Csaba: A Homokszőrny – Gyergyószentmiklósi Figura Stúdió Színház

A fesztivál alatt a gyergyószentmiklósiak előadása számomra az egyik legizgalmasabb – most láttam másodszer, és még jobban tetszett, mint először. Az erőteljes hatásmechanizmusok és az intenzív színészi játék az idei „nagy kisvárdai kedvenceim” közé emeli (még akkor is, ha vannak fenntartásaim.)

A Székely Csaba által írt darab karakterei és a közöttük lévő viszonyrendszer változatos, mindennapi és nem mindennapi élethelyzeteket vázol fel, s dinamikus státusmeccseket biztosít a színészek számára, de néhány jelenetében túlírtnak és színpadszerűtlennek érzem (a drámát olvasva legalábbis). Épp ezért hálás vagyok az időnként betoldott szövegekért, legyen szó akár energiaáramlásról, Kundalini-kigyós eszmefuttatásról, a focibajnokságról, erdélyi színpadokon nem vetkőzünk című önreflexióról, vagy akár a dögmegleire utaló megjegyzésekről.

Már az első kép magába szippant – a gyerekjátékokat játszó, buborékfújó, bújócskázó, csapat le csacsizó szereplők mellett sokkal hangsúlyosabbá válik a kétoldalt mereven álló színészek látványa a férfi-nő „mi van? – semmi!” játsszával, amely az előadás visszatérő mozzanatává válik. Ez a statikus-dinamikus szerkesztés sokszor visszaköszön az előadás során, meghatározva annak ritmusát, akárcsak a mély hallgatások váltakozása sipítózásokkal (amiket néha sajnós elnyel a terem) és üvöltésekkel.

Váltakoznak még a dráma szövegét követő jelenetek és azok a képek, amelyek nem a drámából indulnak ki, hanem egyszerűen a szereplők közti viszonyokat materializálják plasztikus eszközökkel. Néha pedig – éppen a szöveg milyensége miatt – túldoppingolt színpadképpel van aláfestve a beszéd, amikor „nem elég a szöveg”. Megfordul a fejemben, hogy a rendező bármilyen drámából

hasonló képi világú előadást készített volna, de számomra egyszerű ezen túllépni, hiszen ezeknek a kizárólag képekben fogalmazó etűdöknek a nagy része hipnotikus és sokrétű értelmezési lehetőséget nyújt számomra; de némelyikről azt gondolom, hogy „kidobja” magából az előadás, és inkoherens zsákutcának bizonyul.

A sorban állós jelenet – melyben rabló, csitri, mutogatósbácsi (egy műanyagbaba lapu a kabát alatt), és zacskóban vizet hozó, csutorás bűvár kerül egy térbe – egyértelműen kilóg a többi közül, kidolgozottsága mégis bocsánatosá teszi, hogy összezavar abban, vajon az eddig megismert szereplőket látjuk-e a színpadon.

De például a vendéglátás keret szerencsés választásnak tartom, viszont a Pingvin későbbi összetűzését a pénzügyi hivatalt képviselő Jegesmedvével (erre utal az ANAF-feliratú öltözék) indokolatlan és enyhén hatásvadász mellékvágánynak, amely sajnós megragad egy félig sikerült poén szintjén, pedig nyilvánvalóan meglehet a létjogosultsága.

A fóliaóceános, kékre festős számon kérő-jelenet azon részek egyike, amelyhez nem kell sem magyarázat, sem indoklás, csak szem: annyira plasztikus, hogy órákig tudnám nézni (és nem bírom megállni,

hogy ne említsem az előttem ülő kisgyerek meghökkenését, amikor meglátta a lekerülő törülköző alól kibukkanó meglepetést – a jelenet végéig faggatta a nagyanyját arról, hogy: ezt meg hogy?)

Még egyetlen fenntartásom maradt: az előadás nyilvánvalóan koncepciósan, de (számomra túl) sokszor ér véget, : mindegyik történetnél külön-külön záródik le. Ugy érzem, hogy ennek a hullávasútnak a végére kifáradok – mindegyik befejezés annyira ütős és intenzív, hogy a harmadik után már kimerít a sok búcsúzás. A legutolsó ilyen, a végső „mi van? – semmi!” párbeszéd egyike az előadás legtelítettebb, legmélyrehatóbb jeleneteinek, olyannyira, hogy az utána következő eső és egymásra találás már nem képes hozzáadni (és valamiért azt is érzem, hogy ez a történet az öles után nem végződhet öleléssel.)

Mivel idáig csak ellenvetéseket fogalmaztam meg, muszáj elmondanom, hogy minden fenntartásom s a koherencia-bontó elemek ellenére is *A Homokszőrny* számomra egy taglaglózó, átütő erejű élmény, olyan képekkel és színészi alakításokkal, amelyek miatt – mint már említettem – bekerült a „nagy kisvárdai kedvenceim” közé.

Szabó Janka

D. Gulácsi Zsuzsanna és Dávid Péter

Áldozatvállalás a végsőig (nem kritika)

Aki filmet visz színre, az adaptáció folyamatának minden rákfenéjét fel kell, hogy vállalja. Ha közismert és közkedvelt filmet alkalmaz színpadra (de miért is adaptálna bűn rossz vagy középszerű produkció?), számíthat arra, hogy nagyon sok néző össze fogja hasonlítani a két művet. A Kolozsvári Állami Magyar Színház *Hullámtörés* című előadásának rendezője, Tom Dugdale nem akarta elfelejtetni velünk, hogy létezik egy többek között Cannes-ban a zsűri fődíjával jutalmazott remekmű. Megőrizte Lars von Trier filmjének fejezetes szerkezetét, és az azokhoz társított zenét. Számos jelenetben reflektál a mozgóképre, hol a történethez illő komolysággal, hol játékosabban, a befogadói emlékezetet hívva partnernek. A kézi kamera használata egyszerre értelmezhető a Dogma-csoport mestere előtti tisztelgésnek, meg a közelképek intimitásához való ragaszkodásnak. Valószínűleg utóbbi a hangsúlyosabb, bizonyítéknak elég, ha Jan (Szűcs Ervin) öngyilkossági kísérletére gondolunk, amikor a kivetített képen benuól kezének kilódását látjuk.

A kolozsvári előadás az említettek ellenére nem kíván a *Hullámtörés* című film színházi hasonmása lenni. Itt a karakterek és a történet hordozta kérdések lesznek fontosak. Bess (Pethő Anikó) eleve magán viseli a másság számos jelét: baj van a fejével – mondják róla, de azért elfogadják, hisz templomba járó, hívó, kedves lány. A fejcsóválások akkor sűrűsödnek, amikor „idegent” választ férjül, és úgy dönt, hogy szeretetét megosztja Isten és egy ember között. A kolozsvári előadás a skót falu zordságát nem mutatja meg, csak az emberek magánnyal és gyásszal kötött nászát, a közösség kirekesztő és stigmatizáló gesztusait. Bess az egyetlen, aki szeretni meri az életet, a többiek naponta gyakorolják az erről való lemondást.

Hullámtörés

Tom Dugdale előadásának terét néhány szék határolja be, ezen mindig a közösség tagjai ülnek. Testtartásuk és az itt zajló történések is azt sugallják, hogy mi, a mögöttük ülő nézők kirekesztettek vagyunk, ide nincs bejárás. Ezt a szögleteséget oldja a színpadtré közepére rajzolt hatalmas kör, melynek szélén Isten csücsül számon kérően (Bess és Isten párbeszédében mindkét szereplő Bess). Az ablak mögötti szűk folyosó – amelyre ezúttal sok szögből rá lehetett látni a nézőtér zsúfoltsága miatt – megkönnyíti a jelenetváltásokat, időnként rövid mintha-pillanatok, végül Bess halálának helyszíne lesz.

Az előadás szerkezete buktatókat is rejt. Rövidek a jelenetek, gyorsan követik egymást, a színészeknek másodpercek alatt kell egyik állapotból a másikba kerülniük, ráadásul ezt az átállást végig látjuk mi is. Nem biztos, hogy a befogadónak minden alkalommal sikerül a színészekhez hasonló ritmusban haladnia, és ez néhol megtorpanást eredményezhet.

Szerethetünk-e egy embert ugyanolyan intenzitással, mint Isten? Választanunk kell-e kettejük között? Ha a szeretetünk beteggő tesz, miért fordítanak nekünk háttal a többiek? Vajon önmaguk szeretetlenségére döbentjük rá őket? – néhány kérdés, amellyel az előadás

foglalkozik. Időnként felvállalja az eltartást is, hogy a drámai hangsúlyokat máshová helyezhesse. Az egyik legmegrázóbb jelenetet, a hajón tett látogatást ezúttal három férfi színész játssza el (Bess karikírozója Sinkó Ferenc) a vadul rohogó falusiak előtt. Mintha egy ódon kultúrházban vendégszerepelnének harmadrangú, folyton az izléstelenkedésre apelláló komikusok. De ez a pillanat szinte azonnal átfordul az ítélkezés határozott gesztusába, egy groteszk tárgyalásba, Bess kizárásába a közösségből. Pethő Anikó Besse egyszerre törékeny és erős, gyerekes és érzéki. Jan azért tud igazi társa lenni a lánynak, mert egyforma intenzitással tudnak örülni a kapcsolatuknak, a jelennek. A férfi a baleset után önzővé és követelőzővé lesz, ezzel felszámolódik a feltétel nélküliség. Szűcs Ervin amúgy meleg, biztonságot árasztó hangja is mintha élesebbé válna ekkor. A valamikori Jan csak az előadás végén tér vissza egy pillanatra, ellopni és „másnak adni” Bess holttestét. A Jan baráti társaságát játszó jóvoltából a élőben előadott dalokat tegnap este a kiszvárdai Várszínpadon békabrekegés kísérte, és azt se bántuk volna, ha a csillagos ég alatt leszünk e szélsőségek elvitt szerelem és áldozatvállalás megértő tanúi.

Gergely Zsuzsa

Hová lett Zolika?

Kétezer tizenhat június 24-én pénteken tizenhat óra harminc perccel Zolika a családjelentet próbálta a Kisvárdai Várszínház és Művészetek Háza nagyszínpadán. Tizenhat harmincharomkor először, tizenhat harminchatkor pedig másodjára szólalt meg a telefonja. Tizenhét óra magasságában rájött, hogy egy macska akar belőle megszűletni. Aztán Zolika eltűnt, és hirtelen mindenki Zolikát kereste, mert Zolika a tapsrendnél sem bukkant fel.

A Kisvárdai Lapok oknyomozó riportere a következő válaszokat találták lehetségesnek arra a kérdésre, hogy háová lett Zolika (mindegy, hogy a szerepről vagy a színészléről van szó).

1. Beugrott a Homokszörnybe. A hősegriadóval kapcsolatos munkaügyi törvények miatt kénytelenek voltak vele helyettesíteni az első felvonásban a pingvinfejest játszó színészt.
2. Az örültség ötven árnyalata címen zártkörű konferenciát tartottak a Hullámtörés szereplőivel.

3. A penyigei asszonyok frissen sült kolbászal és lapcsánkával csábították át őt a színpadról a művház mögötti sátorba.

4. Utugrott a sportcsarnokba zumbaedzésre.

5. A felújított művelődési házban nem ismerte a járást, így a tapsrend nem találta meg a színpadot.

6. Az ötös tanulóban várta a zsúri tagjait macskásimogatóra.

7. A négynekettő pizzéria strandra néző teraszán zongorázta Brahms ötödik magyar táncát.

Poáró

Emlékek, amelyek beleégtek mindannyiunkba

Beszélgetés Gyarmati Kata dramaturggal, a Szabadkai Népszínház Magyar Társulata igazgatójával

Melyek a Kisvárdához fűződő legfontosabb élményei?

Nagyon sokrétű élmények fűznek Kisvárdához, ugyanis nagyon régóta járok ide különböző társulatokkal. Mindig nagyon várjuk ezt az időszakot, hiszen ez egy olyan eseménye az évad végének, ami már be van kalkulálva a mindennapjainkba. A kisvárdai fesztivál az évek során nagyon nagy változásokon ment át, voltak nagyon minőséges színházi évadok, voltak kisebb-nagyobb válságok, most az idei program egy olyan spektrumot nyit meg, ahol megtalálhatóak nagyszínházi művek és kísérletezőbb előadások is. Azóta történtek változások több országban is, és az egy pozitív dolog, hogy a fesztivál törekvése továbbra is színvonalas programmal szórakoztatni a közönséget és a szakmát. Nagyon sok jó színházi pillanat, nagyon sok inspiráló előadás, nagyon sok kedves barát megismerése kötődik Kisvárdához. Vannak olyan emlékek is, amelyek beleégtek mindannyiunkba. Ezek általában konstruktív beszélgetések voltak az előadások végén, amelyek sokszor óriási bulikba torkoltak. Annak idején, amikor még a fesztiválnak volt lehetősége arra, hogy huzamosabb ideig maradjanak a társulatok, pezsgőbb volt az élet.

Ki tudna emelni néhány sikert,

Gyarmati Katát Molnár Flóra kérdezi

amely a fesztiválhoz kapcsolódik? Nagyon jó élmény volt hazavinni előadásdíjakat a fesztiválról, jó érzés, ha a társulatunk tagjai díjban részesülnek. Magam is kaptam dramaturgi munkámért díjat, szóval mérhetetlenül örültünk a sikernek egy-egy jól sikerültnek vélt előadás után.

Ön rengeteg rendezővel dolgozott már együtt...

Rengeteg meghatározó rendezővel és társulattal dolgoztam, és ez segítette a dramaturgi pályán való fejlődésemet. Számtalan rendezővel ápolok a mai napig jó kapcsolatot, és valóban mindegyiknek köszönhetek valamit az életemben.

Az Ön számára mi a dramaturgiai munkafolyamat lényege?

Ez egy komplex kérdés, ugyanis a rendezőtől is függ. Vannak, akik nem kérnek kész szöveg-

könyvet, hanem az egész folyamatban kell részt vennem, és a munka során alakul ki az a színpadi mű, melynek a verbális része esetleg hozzám fűződik. Van olyan is, hogy konkrétan adaptációt kérnek tőlem. Ekkor általában le szoktam ülni az anyaggal és nagyon sok időt töltök azzal, hogy megfejtsem, milyen irányból lehetne megfogni és megközelíteni az adott munkát. Előfordul, hogy az a dolgom, hogy az anyagot a rendező koncepciójához formáljak, és nem kell adaptációt faragnom belőle. Mindenképpen van egy időszak, amikor egyedül vagyok az alapannyal. Rengeteg munka és lázas kutató, alkotó folyamat, amikor keresem a fogódzót és próbálok kibányászni, ami az adott helyzetben számunkra fontos.

Az interjút készítette: Molnár Flóra

Hosszú kihagyás után

Villáminterjú Czintos Józseffel

Mikor járt először Kisvárdán és milyen élményei vannak erről?
Az első fesztiválokon még nem voltunk itt, akkor nálunk otthon még bonyodalmak voltak, talán 1992-ben jöttünk először. Az akkori benyomásaim nagyon jók voltak, főleg az, hogy akkor még az elejétől a végéig itt volt mindenki. Ez aztán az idővel elkopott, de változik a világ. A szatmári társulattal mindig szívesen jöttünk, jó előadásokat láttunk, jó előadásokat hoztunk. A nyári játékokon is mindig szerepeltem Horváth Z. Gergely rendezéseiben. Az idei fesztiválra a csíkszeredai társulattal érkeztem, hosszú kihagyás után. Most is jó érzésekkel megyek haza, jó volt találkozni az ismerősökkel, a régi barátokkal.

Kisvárdaiak is vannak közöttük?
Igen, és ez nagyon jó érzés, hogy megszerettek a városban. Vasárnap este Az imposztor című előadásunk után egy lelkes kis csapat várt rám, akikkel régóta ismerjük egymást. Sokuk már elkerült a városból, de most hazajöttek a fesztiválra. Jó volt, hogy velem is találkozni akartak, és eljöttek Debrecenből megnéz-

Czintos József

ni. Nagyon jó és megható érzés ez, habár tudom, hogy a színész a pillanat művésze, de jólesik, amíg felismernek, amíg szeretnek; ha érzem, hogy ott vagyok az emberek gondolataiban. Aztán eltelik egy évtized, és elfelejtene, ezért örültem különösen ennek a találkozásnak, mert úgy látszik, itt még nem felejtettek el engem.

A művész úr alkotói pályáján milyen szerepet tölt be a kisvárdai fesztivál?

Ha eljöttünk valamilyen előadással, s azt megdicsérték valamilyen okból, akkor mindig úgy érzem, hogy ennél

lentebb nem szabad teljesíteni. Segített, sarkallt ez a dicséret és a siker itt Kisvárdán. Már kétszer is kaptam életmű-díjat. Am attól sem keseredtünk el, ha esetleg nem díjaztak bennünket, mert tudtuk, hogy eljutni ide, már elismerést jelent.

Milyen változásokat tapasztalt az évek folyamán?

Nem nagyon lehet ezt megfogalmazni, mert a mai fiatalok valószínűleg olyan érzésekkel élik meg a mai lehetőségeket, mint annak idején én huszonnégy évvel ezelőtt. Még nem találkoztam olyan fiatalal, aki ne szeretett volna ide jönni. Mi idősebbek is szívesen jövünk, mert nosztalgiával gondolunk az elmúlt évekre, de jövőnk azért is, mert az erdélyi kollégákat szinte csak itt láthatjuk. Hiszen amikor hozzánk jön egy társulat tájolni, akkor mi is éppen tájolunk egy másik városban. Ezért volt jó a kilencvenes években, mert akkor végignézhattuk az összes társulat előadását, s az rendkívül tanulságos volt.

*Az interjút készítette:
Czomba Magdolna*

Régi kisvárdai színházi anekdoták V.

1901 tavaszán Sátoraljaújhegyről Kisvárdára jöve Halasy Béla társulata kísértette meg a szerencsét. Ő 1888-ban Jakab Lajos társulatával már járt a városban, most egy 32 tagú kompanyia élén tért vissza. Április 9-től váltakozó sikerrel játszották a repertoárban szereplő különböző műfajú darabokat, aztán a hónap utolsó napján és két azt követő napon az előadások mágnesként vonzózták a nézőket.

Ennek oka az volt, hogy ebben a mágnesben K. Hegyesi Mari, a Nemzeti Színház művésznője, a főváros egyik legszebb asszonya volt a vasmag. A színésznőt a helyi közönség mindig nagy ovációval fogadta.

Játszott Victorien Sardou

Fedorájában, és „nem volt szerepének olyan árnyalata, a mely kiaknázatlanul maradt volna”. Az igazi nagy sikert Szigligeti Ede népszínművében, a *Czigányban* aratta. „Különösen az örülési jelenet volt az, mely Hegyesi játékában megkapta, megragadta a nagy közönséget. A búcsúzás szinte tünetésszerű volt, a darab végeztével négyyszer hívta a lelkesült közönség a lámpák elé.”

Hanem az anekdota szempontjából az első napi előadás az, ami tollhegyre/klaviatúrára kívánkozik. Ekkor Dumas *A kaméliás hölgy* című darabját tekinthette meg a publikum. Talán joggal észrevételezte a kisvárdai publicista, hogy „Nem tudjuk, miért

szerepet Hegyesi Mari úgy e szerepét, amikor temperamentuma, művészi kvalitásai egyáltalán nem Gauthier Margit ábrázolására illők”.

Ezen előadás közben történt meg, hogy az erősen fejlett idomú, duzzadó egészségű és keblű művésznő nagyon nehezen tudta elhiteni a publikummal, hogy a sorvadás öli meg a színpadon. Hiába zokogott Armand Duval az ajtófélfára borulva, nem tudta azt a derültséget elfojtani, amit egy karzatról kihajoló szobalány önkéntelen kiszólása keltett: „Ne sírjon fiatal úr, nem hal a meg száraz betegségben!”

Néző István

Stációk

Leleszi Tibor polgármester úr fogadta hivatalában a fesztivál igazgatóját, Nyakó Bélát, az idei válogatót, Balogh Tibort s a zsűri tagjait: Gáspár Tibor színművészt, Hámosi Gabriella színművészt, Kántor Viola televíziós szerkesztőt, Kovács Dezső kritikus és Török Ákos színházi szakírót. Képriportunk ez alkalommal készült.

Mai program:

09:30 – SZAKMAI KLUB
Művészetek Háza

11:00 – Szabó József Ódzsa
könyvbemutatója

12:00 – Szigligeti–Vecsei–
Kovács: Liliomfi
Budaörsi Latinovits Színház
Rendező: ifj. Vidnyánszky Attila
Művészetek Háza

15:00 – Sergi Belbel: Halál
Marosvásárhelyi Művészeti
Egyetem Stúdió Színház
Rendező: Bocsfárdi László
Rákóczi Stúdió

21:00 – Záróünnepség
– díjátadó gálaműsor
a Fővárosi Nagycirkusz
közreműködésével
Rendező: Fekete Péter
Várszínpad

Éjszakai élet a sátorban

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak
XXVIII. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapja

Szerkesztő:

Szűcs Katalin Ágnes

Munkatársak:

Czomba Magdola

Molnár Flóra

Fotó:

Jakab Lóránt

Nyomdai előkészítés:

Fnor Reklámgrafika Kft.

Nyomdai kivitelezés:

Imi Print Nyomda

Felelős kiadó: Nyakó Béla

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szin haz.hu

Csak óvatosan!

A Magyar Színházak
XXVIII. Kisvárdai
Fesztiváljának támogatói:

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

KISVÁRDA VÁROS
ÖNKORMÁNYZATA

Nemzet: Kulturális Alap

A Kolozsvári Állami Magyar Színház 25 éve képekben